

Jak jsem zažila Evropu

Anna Augustová

Na konci března tohoto roku konečně přišel můj dlouho očekávaný den. Vzala jsem na záda svůj batoh a vydala se pěšky do vedlejšího města, kde jsem úspěšně stihla autobus, kterým jsem se dostala na pardubické vlakové nádraží a právě odtamtud jsem se vydala vstříc neznámu. Měla jsem totiž vycestovat na svoji první výměnu mládeže, a to k našim sousedům, do Bratislavy.

Už to bylo nějakou dobu, co jsem věděla, že je možnost tímto způsobem cestovat po Evropě. Je vlastně celkem zvláštní, že se ke mně, tak spontánnímu člověku, co tolik miluje cestování, tahle zpráva dostala až v mých 16 letech. Připadalo mi naprosto neuvěřitelné, že Evropská unie nám dává takovou možnost. Od ledna jsem se hlásila asi na dva projekty. Bohužel ale neúspěšně, až jsem se jednoho večera náhodně přihlásila na tento, kam jsem byla ihned přijata a byla jsem z toho štěstím bez sebe.

Pamatuji si, že na Slovensku jsem byla jenom jednou, v Tatrách na dovolené s rodiči, ale byla jsem tak malá, že si z toho skoro nic nepamatuji. Měla jsem tím pádem pocit, že tahle výměna mládeže mi otevře příležitost o trochu víc poznat Slovensko a hlavně jejich hlavní město, což pro mě bylo hodně vzrušující, ačkoliv jsem mířila jen pár kilometrů za hranice Česka.

Někdy si vážně říkám, že jsem blázen. Přesně tahle situace nastala ve chvíli, kdy jsem se snažila uličkou mezi sedadly mého vagónu najít svoji sedačku, která měla být hned vedle sedaček ostatních. Hledala jsem skupinku holek, se kterou strávím následující týden někde, kde jsem v životě nebyla. Sice jsem rozený extrovert, ale lhala bych, kdybych řekla, že jsem nebyla nervózní. Snažila jsem se ale, si v hlavě zbytečně nevymýšlet negativní scénáře. Co nejhoršího se může stát? Možná si s ani jednou z těch holek nebudu rozumět. Řekla jsem si, že i kdyby se to stalo, na tom projektu se určitě přiučím něco nového, poznám další nové kamarády z ostatních zemí, město a hlavně budu vědět, že jsem jen nesesedla doma a alespoň to zkusila.

Hned, jak jsem našla sedadlo se svým číslem, společně s holkami, zjistila jsem, že tyhle obavy byly úplně zbytečné. Holky byly moc milé a v průběhu projektu nenastal ani s jednou žádný problém. S jednou z nich, jmenovala se Klárka, jsem si dokonce sedla tak moc, že si ostatní účastníci projektu mysleli, že už se známe dlouho a na projekt jsme přijeli po společné domluvě.

Právě s Klárkou jsem strávila velkou část projektu. Stejně jako já totiž ráda objevovala uličky a zajímavá místa Bratislavy. Obešly jsme společně celé centrum města, snad všechny second handy a hlavně byla pořád témata, o kterých si povídat. Dodnes jsme spolu v kontaktu a každý den si píšeme. Dokonce jsme spolu už podnikly i jeden výlet, kdy jsem za ní jela na jeden

den přes polovinu republiky. To je jedna z těch nejcennějších věcí, co mi teno projekt dal.

Jednoho večera, když jsme s mojí novou kamarádkou procházely ulicemi Bratislavy, mě něco napadlo: „Co si jeden den ráno přivstat a vyrazit na východ slunce na dominantu Bratislavy, Bratislavský hrad?“ Byla jsem tak nadšená, když mi Klárka řekla, že je to skvělý nápad, který bychom měly zrealizovat a že do toho jde určitě se mnou.

Po pár dnech opravdu nastalo ráno, kdy jsme si přivstaly v 5 hodin, a zamířily na Bratislavský hrad. Cesta našťěstí nebyla zas tak dlouhá, protože náš hostel byl v blízkosti centra. Musím ale říct, že nám byla docela zima. Dorazily jsme k bráně Bratislavského hradu okolo 6. hodiny a ačkoliv byla otevřená, ihned nás zbrzdili dva strážníci, kteří nám vysvětlili, že hrad je pro veřejnost otevřen až od 10 hodin. Tak nastal náš první problém. Vzhledem k tomu, že do východu slunce zbývalo jen několik málo minut, bylo potřeba vymyslet nový plán. Napadlo nás, že využijeme hradeb, kterými je hrad obehnan a zkusíme štěstí právě tam. Chvilku nám trvalo, než jsme našly místo, které jsme uznaly jako vhodné pro sledování východu, ale přeci jen se zadařilo. Nebo jsme si to alespoň myslely do chvíle, než měl východ začít. I když jsme obě ve sledování východů a západů slunce celkem zkušené, tentokrát naše plánovací schopnosti opravdu selhaly po všech stránkách. Zjistily jsme totiž, že sluníčko vychází přesně za dvěma vysokými budovami, které nám tak ve výhledu bránily a na celých hradbách nebylo možné najít místo, odkud by náš vysněný východ byl vidět.

Nebyly bychom to my, kdybychom si nevyfotily alespoň ten krásný výhled na celé město, který hradby nabízely a vydaly jsme se zklamané zpátky na hostel.

Rozhodly jsme se ale, že to nevzdáme a zkusíme štěstí ještě poslední den, kdy jsem shodou okolností měla narozeniny a před celým českým týmem jsem vyslovila, že je mé přání, abychom se na východ šly podívat všechny společně. Je pravdou, že to chtělo trochu přemlouvání, ale nakonec všechny holky kývly na to, že mi mé přání splní.

Tentokrát byl ale náš plán poněkud propracovanější, protože jsme nechtěly znovu riskovat to, že nám zase nějaké budovy zkazí náš výhled a vymyslely nové místo, kam se vydáme. Jednalo se o Starý most, který spojuje břehy řeky Dunaj. Už jsme ho za ten týden několikrát navštívily a po odborném uvážení, jelikož jsme byly už obě velice zkušené lovkyně východů, jsme uznaly, že by odtamtud východ mohl být vidět.

A tak jsme naše poslední ráno v Bratislavě trávil tím, že jsme před 6. hodinou bloudily ulicemi města. Bylo nás celkem pět a první problém nastal u dvou členek naší výpravy už po vkročení na chladem prostoupenou ulici

z našeho vyhřátého hostelu. My s Klárkou je sice předešlý večer několikrát varovaly, že je velká pravděpodobnost, že bude ráno velká zima, tím pádem by bylo fajn, kdyby se ustarojily trochu víc. Holky si to ale přebraly po svém, a tak společně s námi šly ulicemi, asi v 10 stupních, oblečené v tílku a kraťasech. Samozřejmě si ani neodpustily neustálé poznámky k tomu, proč tohle vlastně děláme a jaký to má smysl, ale i tak to zvládaly statečně.

Už když jsme šly městem, tušila jsem, že by mohl nastat další problém, který by mohl být pro sledování východu hodně klíčový. Bylo zamračeno. V hlavě jsem proklínala předpověď počasí, kterou jsem několik dní doředu, i předešlý večer několikrát kontrolovala a podle ní měly být podmínky pro sledování východu ideální.

Konečně jsme dorazily na most a lavičku, kterou jsme si den předem vyhlídly. Sedly jsme si a netrpělivě čekaly. To, co mě a nejspíš i Klárce došlo už při cestě sem, nakonec došlo i holkám. Ty mraky na té obloze opravdu v ten den byly. Měla jsem v sobě stále ještě kapku naděje, která ovšem ale úplně zmizela, když už to bylo 20 minut od chvíle, co mělo slunce vyjít.

Východ slunce jsme tedy ani na druhý pokus nezahlédly. Jisté je ale jedno: moje přání k narozeninám se mi splnilo. To poslední ráno jsem strávila s naprosto úžasnými lidmi a vlastně jsem si zpětně uvědomila, že mi ani o ten východ tolik nešlo. Šlo mi spíše o ten moment, kdy jsme tam byly všechny společně a to, že i přesto, že se holkám nechtělo vstávat, snažily se mi moje přání k narozeninám splnit.

Celý ten týden v Bratislavě mi dal ale mnohem víc zážitků i mnoho dalšího. Poznala jsem kromě holek z Česka taky skvělé lidi z ostatních států, které se do projektu zapojily, navštívila poprvé ve svém životě Vídeň, která mě velice uchvátila, ale hlavně získala nové zkušenosti, které bych málokde jinde získala. V červnu mě čeká moje druhá výměna mládeže s už teď se nemůžu dočkat.

Cestování je něco, co mi dává pocit svobody a je obrovskou součástí mého života. Neskutečným způsobem mě posouvá dopředu a je pro mě určitým únikem od reality, protože vždycky, když jedu do cizí země, připadám si jako ve snu. Vždycky mám pocit, že nechávám všechny své starosti tady v Česku a na chvíli se dostanu ven z toho mého koloběhu života, což je pocit, který miluji a je jednou z věcí, pro které žiji. Jsem velice vděčná za to, že nám Evropská unie dává tyhle skvělé příležitosti a člověk může tímto způsobem cestovat za minimum peněz. Jsem moc zvědavá a už se těším na to, co dalšího mě v rámci těchto projektů čeká.